

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. K.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Bláhou
sídlem Poděbradova 54, 512 51 Lomnice nad Popelkou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015, sp. zn. 096202/2015/KUSK/5,
č. j. 096202/2015/KUSK-DOP/ZAM,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Obsah podání účastníků řízení

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne

28. 1. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo pro opožděnost zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „magistrát“), ze dne 2. 6. 2015, sp. zn. 253/2015-DS-41/7-14. Magistrát svým rozhodnutím zamítl žalobcovu námitku proti záznamu tří bodů v registru řidičů za přestupek spočívající v porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 12. 2015, a potvrdil další provedené záznamy o dosažení dvanácti bodů ke dni 14. 1. 2015.

- 2 Žalobce považuje za nesporné, že rozhodnutí magistrátu bylo doručeno jeho zástupci dne 15. 6. 2015 a že lhůta k podání odvolání končila dne 30. 6. 2015. Na rozdíl od žalovaného však má za to, že odvolání proti rozhodnutí magistrátu bylo podáno v určené lhůtě dne 30. 6. 2015 u poskytovatele poštovních služeb, konkrétně na pobočce České pošty s. p. v Jičíně. S tvrzením žalovaného, že k podání odvolání došlo až dne 1. 7. 2015, žalobce nesouhlasí.
- 3 Protože žalobce již ve správním řízení sdělil, že odvolání podal včas na poště a že tuto skutečnost může prokázat prostřednictvím svědeckých výpovědí dalších osob, měl žalovaný vycházet z § 40 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 250/2014 Sb. (dále jen „správní řád“) a považovat odvolací lhůtu v pochybnostech za zachovanou, dokud se neprokáže opak. Žalobce z citovaného ustanovení správního řádu dovozuje, že v pochybnostech je nezachování lhůty podmíněno prokazováním opaku, což v tomto konkrétním případě znamenalo, že žalovaný nemohl odmítnout provedení navrhovaného důkazu svědeckou výpovědí jako nedůvodné a nadbytečné. Neprovedení výsledku svědků má dle mínění žalobce za následek rozpor se zásadou materiální pravdy, nesprávné vyhodnocení skutkového stavu věci a procesní vadu. Žalovaný pochybil, když konstatoval, že účastník či jeho zmocněnec mají povinnost prokázat odeslání podání a že bylo v jejich zájmu poslat zásilku doporučeně a potvrzení si uschovat, neboť zákon takovou povinnost neukládá. Žalobce se domnívá, že břemeno důkazní tížilo žalovaného, který měl spolehlivě vyvrátit tvrzení zakládající pochybnosti o zachování lhůty.
- 4 Žalobce poukazuje také na to, že jeho zástupce byl po celou dobu správního řízení aktivní a všechna podání činil v zákonných lhůtách, a tak je nepravděpodobné, že by odvolání nepodal včas. Odvolání nadto bylo doručeno jeden den po jeho podání na poště, což přesně odpovídá lhůtě, v níž poskytovatel poštovních služeb dopravuje zásilky po České republice. Žalobce označuje postup žalovaného za rozporný se všemi zásadami správního řízení a cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 Afs 48/2013-31 (dostupného stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz), z něhož má plynout, že vyvratitelná domněnka zachování lhůty se neuplatní automaticky, aniž by bylo nutné zjišťovat rozhodné skutečnosti, které by mohly tyto pochybnosti odstranit. Pokud si předložené důkazy navzájem odporují nebo je účastníci zpochybnili, je třeba poskytnout jim možnost tyto rozpory odstranit. Taková možnost však žalobci dána nebyla.
- 5 Závěrem žalobce konstatuje, že žalovanému sdělil, že mu do jeho řádně označené

poštovní schránky nebyla doručena výzva k vyzvednutí zásilky – napadeného rozhodnutí a že tato skutečnost zakládá důvod pro postup podle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu, ale postačovat může použití § 40 odst. 2 téhož předpisu. Žalobce tedy spoléhal na účinek § 40 odst. 2 správního řádu. Pokud však žalovaný nepovažoval lhůtu za zachovanou, měl podání žalobce posoudit jako návrh na prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 správního řádu. Neučinil-li tak, zatížil řízení vadou. Na podporu svých tvrzení odkazuje žalobce na správní spis, případně navrhuje provést *„výsledky osob, které mohou prokázat včasnost podaného odvolání“*.

- 6 Žalovaný ve svém vyjádření předně uvádí, že žalobce byl během správního řízení zastoupen osobou s právníkem vzděláním. Ke včasnosti odvolání podotýká, že magistrát převzal dne 1. 7. 2015 od zástupce žalobce odvolání v listinné podobě, a to zaevidoval do podacího deníku pod č. j. 51155 s poznámkou o způsobu odeslání *„osobně“*. Čas záznamu doručení odvolání žalobce v listinné podobě byl příjemcem zaznamenán do jeho elektronického systému s datem 1. 7. 2015. Odvolání v listinné podobě, které bylo vyhotoveno v poslední den lhůty, nevykazuje žádné známky přeložení či vložení do obálky. Pracovník podatelny magistrátu neměl žádný důvod zaznamenat způsob podání odvolání odlišně od skutečnosti, ani neměl znalost o běhu odvolací lhůty potřebné k zachování lhůty. O datu podání odvolání tak žalovaný neměl důvod pochybovat. K návrhu na provedení výsledku svědků žalovaný konstatuje, že žalobce dodnes údajné svědky neidentifikoval. Žalovaný ověřil datum podání odvolání z podacího deníku a o svém zjištění žalobce informoval. Žalobce mohl a měl navrhnout konkrétní důkazy, které by žalovaný mohl provést; identifikační údaje navrhovaných svědků nebyl žalovaný povinen zjišťovat. Žalovaný dále činí poznámky k věci samé, konkrétně k lékařským potvrzením, které měly prokazovat nemožnost žalobce být připoután, a navrhuje důkaz některými listinami, které se nachází u MUDr. Z., jakož i výsledcích jmenovaného doktora. Závěrem navrhuje, aby soud žalobu zamítl pro její nedůvodnost a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci samé ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, dostupného na <http://nalus.usoud.cz>.

II. Obsah správních spisů

- 7 Soud ze správních spisů zjistil následující skutečnosti podstatné pro posouzení důvodnosti žaloby:
- 8 Rozhodnutí magistrátu ze dne 2. 6. 2015 bylo doručováno žalobci i jeho zmocněnci JUDr. P. S. Zatímco žalobci bylo doručeno dne 3. 6. 2015 převzetím zásilky, zmocněnec si zásilku s rozhodnutím magistrátu nevyzvedl, a tak byla doručena tzv. fikcí dne 15. 6. 2015 a poté vložena do schránky. Proti rozhodnutí magistrátu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolání, které bylo datováno dne 30. 6. 2015. Odvolání je podepsáno modrým perem/propisovací tužkou, neobsahuje žádné stopy po přeložení, není k němu přiložena obálka (ať již s razítkem poskytovatele poštovních služeb či bez něj) a je opatřeno razítkem magistrátu s poznámkou *„DOŠLO -1-07-2015“* a evidenčním číslem 51155.
- 9 Magistrát odvolání postoupil dne 15. 7. 2015 žalovanému se stanoviskem, že bylo podáno po uplynutí zákonné lhůty. Následně žalobce prostřednictvím zmocněnce

zaslal žalovanému sdělení, v němž uvedl, že mu bylo při osobní návštěvě magistrátu sděleno, že odvolání podal jeden den po uplynutí zákonné lhůty. S tímto hodnocením žalobce nesouhlasil a tvrdil, že odvolání podal dne 30. 6. 2015 u poskytovatele poštovních služeb na pobočce v Jičíně, což může prokázat prostřednictvím svědeckých výpovědí dalších osob přítomných při podání. Měl tedy za to, že lhůta k podání odvolání byla zachována. Nadto žalobce, resp. zmocněnec ve sdělení konstatoval, že od poskytovatele poštovních služeb neobdržel výzvu k vyzvednutí zásilky s rozhodnutím magistrátu, „což mohli způsobit hrající si děti, jakýsi vtipálek, případně nedbalost doručovatelky a nejednalo by se o první případ“, přičemž tuto skutečnost mohl zmocněnec dle svého tvrzení prokázat prostřednictvím svých spolubydlících. Podotkl také, že „tato skutečnost pak rovněž zakládá zákonné důvody pro postup za použití ustanovení § 24 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 41 správního řádu. V daném případě by však dle mého názoru mohl, s ohledem na okolnosti dané věci, postačovat postup za použití ustanovení § 40 odst. 2 správního řádu.“

- 10 Ve spise žalovaného je dále založen printscreenový snímek, pořízený z počítače uživatele B.7 (poznámka soudu: nepochybně šlo o oprávněnou úřední osobu J. B., která vyhotovila rozhodnutí magistrátu), z něhož se podává, že dokument evidenčního čísla 51155 odeslal JUDr. P. S.; u způsobu odeslání je uvedeno „osobně“. Přípisem ze dne 15. 10. 2015 žalovaný informoval žalobce o tom, že spisová dokumentace byla doplněna o záznam podatelny magistrátu o způsobu podání, resp. doručení odvolání, a poskytl mu lhůtu k seznámení se s novým podkladem a k případnému vyjádření (této možnosti žalobce nevyužil).
- 11 Dne 1. 12. 2015 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž odvolání zamítl jako opožděné s odůvodněním, že bylo podáno po uplynutí zákonné lhůty. Žalovaný shledal, že ze záznamu podatelny magistrátu bylo nade vší pochybnost patrné, že odvolání osobně podal dne 1. 7. 2015 zmocněnec žalobce. Toto zjištění přitom dle žalovaného nezpochybňovala žádná skutečnost plynoucí ze spisového materiálu. Navržené provedení důkazu svědeckými výpověďmi žalovaný neakceptoval a označil je za účelové. Poznamenal také, že zmocněnec žalobce měl odvolání podat u provozovatele poštovních služeb prokazatelným způsobem tak, aby to mohl později věrohodně doložit (např. doručenkou).

III. Posouzení žaloby krajským soudem

- 12 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Protože se jedná o žalobu projednatelnou, přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání.
- 13 Na úvod je vhodné zdůraznit, že předmětem tohoto řízení o žalobě je pouze posouzení otázky, zda žalovaný postupoval správně, když odvolání žalobce zamítl jako opožděné s odůvodněním, že bylo podáno po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Soud nemůže reagovat na argumentaci žalovaného týkající se porušení povinnosti žalobce být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, neboť ta směřuje

do věci samé. Nadbytečné by tudíž bylo dokazování listinami, kterými disponuje MUDr. Z. a které souvisí s lékařským posouzením nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem ze zdravotních důvodů, i dokazování výsledkem MUDr. Z. Soud proto těmto důkazním návrhům nevyhověl.

- 14 Podle § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. V souladu s § 40 odst. 1 písm. d) části věty před středníkem téhož předpisu je lhůta zachována, „*je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě*“. Podle § 40 odst. 2 správního řádu se v pochybnostech lhůta považuje za zachovanou, dokud se neprokáže opak.
- 15 V rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 Afs 48/2013-31, na který poukazoval žalobce, Nejvyšší správní soud poznamenal, že pravidlo, podle něhož se lhůta v pochybnostech považuje za zachovanou, se neuplatní automaticky, aniž by bylo třeba zjišťovat rozhodné skutečnosti, které by mohly tyto pochybnosti odstranit. Z téhož rozsudku je patrné, že pochybnosti ve smyslu § 40 odst. 2 správního řádu mohou být založeny například tehdy, pokud z předložených důkazů jednoznačně neplyne, kdy bylo účastníku řízení doručeno naříkané rozhodnutí, anebo jsou tyto důkazy zpochybněny. V dané věci přitom existovaly pochybnosti o tom, zda byly splněny podmínky pro uplatnění fikce doručení.
- 16 Pochybnosti mohou vzniknout také v případě nečitelného razítka na poštovní obálce, z něhož není jednoznačně zjištělné, kdy byla zásilka podána k poštovní přepravě. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2010, č. j. 5 Ca 402/2007-32, je pak zřejmé, že k založení pochybností může dojít tehdy, když účastník řízení zpochybní správnost údaje o odeslání podání z telefaxového přístroje tím, že se datum odeslání uvedené na faxovém podání neshoduje s daty uskutečnění hovorů z telefaxového přístroje.
- 17 V každém případě ale mohou pochybnosti o tom, zda byla zachována lhůta k učinění podání, založit jen takové skutečnosti tvrzené účastníkem řízení, které jsou v rozporu s obsahem spisu, na němž spočívá závěr o opožděnosti podání, jež jsou možné a pravděpodobně pravdivé, obdobně jako je tomu při posuzování opožděnosti žaloby v soudním řízení správním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 231/2015-33).
- 18 Skutečnosti zjištělné z předloženého spisového materiálu vedou k závěru, že odvolání proti rozhodnutí magistrátu bylo podáno dne 1. 7. 2015 osobně zmocněncem žalobce na podatelnu magistrátu. O tom shodně svědčí razítko otištěné na originálu odvolání i screenshotový snímek elektronického záznamu podatelny magistrátu. Správnost tohoto závěru je pak dokreslena tím, že ve správním spise není založen originál ani kopie poštovní obálky, do níž by odvolání nutně muselo být vloženo, bylo-li by podáno na poště, a že odvolání nevykazuje jakékoli stopy, že bylo složeno, vloženo či vyjmuto z poštovní obálky. Z toho, že bylo odvolání datováno dne 30. 6. 2015, pak nelze činit žádné relevantní závěry ohledně data jeho podání, neboť je zcela obvyklé ve správní i soudní praxi, že datum vyhotovení listiny účastníkem či jeho zástupcem předchází datu jejího

faktického podání.

- 19 Proti těmto vnitřně nerozporným a jednoznačným zjištěním staví žalobce tvrzení, která nemají sílu obsah správních spisů zpochybnit. Skutková tvrzení žalobce, že odvolání podal prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, nepochybně jsou možná, avšak zváží-li se prokazatelně zjištěné skutečnosti v jejich souvislosti, jeví se jako nepravděpodobné, že by zároveň došlo k tomu, že pracovník podatelny zahodil obálku, v níž odvolání přišlo, a neučinil její kopii (s ohledem na to, že pracovníci podatelny obecně jsou srozuměni s tím, že datum podání zásilky k poštovní přepravě je pro posouzení včasnosti rozhodné), a navíc chybně poznamenal způsob odeslání, resp. podání odvolání do elektronické evidence.
- 20 Tvrzení žalobce se nadto jeví jako nevěrohodná, neboť navzdory tomu, že byl již ve správním řízení zastoupen zmocněncem s vysokoškolským právnickým vzděláním, nepředložil ani neoznačil žádný konkrétní důkaz k prokázání skutečnosti, že podání učinil prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, natožpak k doložení svého sdělení, že se tak stalo v poslední den zákonné lhůty. Uváděl-li žalobce během správního řízení, že svá tvrzení může prokázat prostřednictvím svědeckých výpovědí dalších osob, které byly podání bezprostředně přítomny, pak ani toto nekonkrétní tvrzení nepřidává na pravděpodobnosti a věrohodnosti jeho verze skutkového děje, ale naopak vzbuzuje dojem účelovosti argumentace. Ostatně ani během tohoto soudního řízení žalobce neoznačil svědky, jejichž výslech navrhuje provést, a soud proto jeho důkaznímu návrhu pro nekonkrétnost nevyhověl (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Afs 109/2007-117, nebo ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 Ads 236/2015-38).
- 21 Soud tedy uzavírá, že v právě souzené věci nebyly založeny pochybnosti o tom, zda byla dodržena lhůta k podání odvolání proti rozhodnutí magistrátu, a tak nebylo uplatnění § 40 odst. 2 správního řádu namístě. Žalovaný nepochybil, když blíže neověřoval skutkovou verzi žalobce a nevyhověl zcela nekonkrétnímu důkaznímu návrhu. Závěr o opožděnosti odvolání byl dostatečně podložen listinami založenými ve správních spisech.
- 22 Žalobce v žalobě dále uvádí, že žalovaný měl v situaci, kdy lhůtu k podání odvolání nepovažoval za zachovanou, posoudit jeho podání označené jako „*sdělení ve věci zachování lhůty pro odvolání*“, doručené žalovanému dne 20. 7. 2015, jako návrh na prominutí zmeškání úkonu.
- 23 K tomu soud poznamenává, že správní orgány mají povinnost posuzovat podání účastníků podle obsahu bez ohledu na jejich označení (§ 37 odst. 1 správního řádu). Smyslem tohoto pravidla je docílit toho, aby správní orgány neposuzovaly podání jen podle formálních kritérií, ale aby zkoumaly skutečný obsah, tedy co účastník opravdu požaduje. Povinnost správního orgánu hodnotit podání podle obsahu však rozhodně neznamená, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího podsouvat účastníkovi řízení tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které jeho podání vůbec neobsahuje. Správní orgán není oprávněn domýšlet, co účastník asi chtěl nebo mohl chtít učinit. Právě naopak, účastník musí ve svém podání co nejjednoznačněji vyjádřit, čeho se domáhá (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013-30, nebo ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Ads 204/2016-38).

- 24 Z podání, které žalobce doručil žalovanému, je nepochybné, že žalobce zastával názor, že odvolání učinil v zákonem stanovené lhůtě, a měl za to, že v pochybnostech má být aplikován § 40 odst. 2 správního řádu. Žalobce sice v závěru podání konstatoval, že jsou dány i důvody pro postup podle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu, to však poznamenal pouze „nad rámec“ způsobem vyznívajícím tak, že by žalovaný měl tato ustanovení případně aplikovat z úřední povinnosti, což však zákonná úprava neumožňuje. Žalobce ani velmi obecně či stručně nezformuloval žádost o prominutí zmeškání úkonu a nesdělil, kdy pominula překážka, která mu bránila odvolání včas podat. Taková argumentace by ostatně zcela odporovala tomu, čeho chtěl žalobce podáním docílit, tj. přesvědčit žalovaného, že odvolání podal včas. Obsah podání neumožňoval posoudit jej jako žádost o prominutí zmeškání úkonu také s ohledem na to, že žalobce v jeho úvodu konstatoval, že mu (resp. jeho zmocněnci) bylo rozhodnutí magistrátu doručeno dne 15. 6. 2015 a dne 30. 6. 2015, kdy končila lhůta pro podání odvolání, odvolání řádně podal. Vedle toho nebyly splněny ani procesní podmínky pro to, aby se žalovaný mohl údajnou žádostí o prominutí zmeškání úkonu zabývat, neboť ji žalobce nespojil již s odvoláním, jak požaduje § 41 odst. 2 správního řádu, ale podal teprve dodatečně. Ze všech těchto důvodů soud nesouhlasí s žalobcem, že řízení před žalovaným bylo zatíženo vadou.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- 25 Protože soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 26 O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.
- 27 Soud nevyhověl žádosti žalovaného o přiznání paušální náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby analogicky podle advokátního tarifu. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, vyplývá, že paušální náhradu lze přiznat i účastníkovi nezastoupenému advokátem pouze v situacích, kdy by náhrada byla přiznána zastoupenému účastníkovi (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 Afs 13/2015-33). Taková situace nyní ovšem nenastala. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, v zásadě není zastoupení důvodně vynaloženým nákladem. Hájit v soudním řízení vlastní rozhodnutí představuje běžnou součást agendy správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, publikovaný pod č. 1260/2007 Sb. NSS). Žalovanému by tedy nemohla být přiznána paušální náhrada hotových výdajů, ani pokud by byl zastoupen advokátem, tudíž mu tuto náhradu nelze přiznat ani v tomto případě, kdy zastoupen není (pro podporu tohoto postupu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 7 Afs 23/2015-32, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 6 Afs 29/2015-40).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu